HOTĂRÂREA CURȚII (Camera a treia)

6 septembrie 2012 *

„Codul vamal comunitar — Regulamentul (CEE) nr. 2913/92 — Articolul 204 alineatul (1) litera (a) — Regimul de perfecționare activă — Sistemul cu suspendare — Nașterea unei datorii vamale — Neexecutarea obligației de prezentare a decontului de încheiere în termenul prevăzut”

În cauza C-262/10,

având ca obiect o cerere de pronunțare a unei hotărâri preliminare formulată în temeiul articolului 267 TFUE de Bundesfinanzhof (Germania), prin decizia din 30 martie 2010, primită de Curte la 27 mai 2010, în procedura

Döhler Neuenkirchen GmbH

împotriva

Hauptzollamt Oldenburg,

CURTEA (Camera a treia),

compusă din domnul K. Lenaerts, președinte de cameră, domnul J. Malenovský, doamna R. Silva de Lapuerta, domnii G. Arestis (raportor) și D. Šváby, judecători,

avocat general: domnul N. Jääskinen,

grefier: domnul B. Fülöp, administrator, ulterior doamna A. Impellizzeri, administrator,

având în vedere procedura scrisă și în urma ședinței din 13 aprilie 2011,

având în vedere ordonanța de redeschidere a procedurii orale din 25 octombrie 2011 și în urma ședinței din 1 decembrie 2011,

luând în considerare observațiile prezentate:

— pentru Döhler Neuenkirchen GmbH, de H. Bleier, Rechtsanwalt;

— pentru Hauptzollamt Oldenburg, de A. Gessler, Oberregierungsrätin;

— pentru guvernul ceh, de M. Smolek și de V. Štencel, în calitate de agenți;

— pentru Comisia Europeană, de L. Bouyon și de B.-R. Killmann, în calitate de agenți,

după ascultarea concluziilor avocatului general în ședința din 8 martie 2012,

* Limba de procedură: germana.

pronunță prezenta

Hotărâre

1 Cererea de pronunțare a unei hotărâri preliminare privește interpretarea articolului 204 alineatul (1) litera (a) din Regulamentul (CEE) nr. 2913/92 al Consiliului din 12 octombrie 1992 de instituire a Codului vamal comunitar (JO L 302, p. 1, Ediție specială, 02/vol. 5, p. 58), astfel cum a fost modificat prin Regulamentul (CE) nr. 648/2005 al Parlamentului European și al Consiliului din 13 aprilie 2005 (JO L 117, p. 13, Ediție specială, 02/vol. 17, p. 220, denumit în continuare „Codul vamal”).

2 Această cerere a fost formulată în cadrul unui litigiu între Döhler Neuenkirchen GmbH (denumită în continuare „Döhler”), pe de o parte, și Hauptzollamt Oldenburg (denumit în continuare „Hauptzollamt”), pe de altă parte, cu privire la o datorie vamală la import solicitată societății Döhler în temeiul faptului că un decont de încheiere pentru mărfuri plasate sub regimul de perfecționare activă sub forma unui sistem cu suspendare a fost prezentat la biroul de supraveghere vamală în afara termenului prevăzut în acest scop.

Cadrul juridic

Codul vamal

3 Regimul de perfecționare activă sub forma unui sistem cu suspendare este definit la articolul 114 alineatul (1) litera (a) din Codul vamal. Acest regim permite să fie utilizate pe teritoriul vamal al Uniunii Europene, în una sau mai multe operațiuni de transformare, mărfurile necomunitare destinate reexportării de pe teritoriul menționat sub forma produselor compensatoare, fără ca aceste mărfuri să fie supuse taxelor la import sau măsurilor de politică comercială. Conform alineatului (2) literele (c) și (d) al articolului menționat, produsele compensatoare sunt toate produsele ce rezultă din operațiuni de perfecționare, în special din transformarea mărfurilor.

4 Articolul 89 alineatul (1) din Codul vamal are următorul cuprins:

„Un regim suspensiv cu impact economic se încheie când se atribuie o altă destinație vamală admisă fie mărfurilor plasate în acest regim, fie produselor compensatoare sau transformate plasate sub acest regim.”

5 Articolul 118 alineatele (1) și (2) din Codul vamal prevede:

„(1) Autoritățile vamale specifică perioada în care produsele compensatoare trebuie să fi fost exportate sau reexportate sau să li se fi atribuit o altă destinație vamală. [...]”

(2) Termenul începe să curgă de la data la care mărfurile necomunitare sunt plasate sub regimul de perfecționare activă. Autoritățile vamale pot acorda o prelungire în urma prezentării unei cereri bine argumentate de către titularul autorizației.

Din rațiuni de simplificare, se poate decide ca termenul care începe să curgă în cursul unei luni calendaristice sau al unui trimestru să se încheie în ultima zi a lunii calendaristice următoare, respectiv a trimestrului următor.”

6 Titlul VII din Codul vamal, intitulat „Datoria vamală”, conține, în capitolul 2, dispozițiile referitoare la nașterea datoriei vamale. Acest capitol conține, printre altele, articolele 201-205, care prevăd faptele generatoare ale unei datorii vamale la import.

7 Articolul 204 alineatele (1) și (2) din Codul vamal prevede:

„(1) O datorie vamală la import ia naștere prin:

(a) neexecutarea uneia dintre obligațiile care rezultă, în privința mărfurilor supuse drepturilor de import, din depozitarea lor temporară sau din utilizarea regimului vamal sub care sunt plasate sau

[...]

în alte cazuri decât cele [referitoare la sustragerea de sub supravegherea vamală a mărfurilor supuse drepturilor de import,] doar dacă nu se stabilește că acele omisiuni nu au un efect semnificativ asupra utilizării corecte a regimului de depozitare temporară sau a regimului vamal în cauză.

(2) Datoria vamală ia naștere [...] în momentul în care obligația a cărei neexecutare generează datorii vamale încetează a mai fi îndeplinită [...]”

Regulamentul de aplicare

8 La 2 iulie 1993, Comisia Europeană a adoptat Regulamentul (CEE) nr. 2454/93 de stabilire a unor dispoziții de aplicare a Regulamentului nr. 2913/92 (JO L 253, p. 1, Ediție specială, 02/vol. 7, p. 3), astfel cum a fost modificat prin Regulamentul (CE) nr. 214/2007 al Comisiei din 28 februarie 2007 (JO L 62, p. 6, denumit în continuare „regulamentul de aplicare”).

9 Articolul 496 litera (m) din Regulamentul de aplicare definește „termenul de încheiere” ca „termenul până la care mărfurile sau produsele trebuie să primească o destinație sau utilizare vamală”.

10 Articolul 521 din același regulament de aplicare prevede:

„(1) Până la expirarea termenului de încheiere, indiferent dacă se folosește sau nu cumularea drepturilor în conformitate cu articolul 118 alineatul (2) paragraful al doilea din [Codul vamal]:

— în cazul perfecționării active (regimul suspensiv) [...] autorizația de încheiere [a se citi «decontul de încheiere»] este furnizată biroului de supraveghere în termen de 30 de zile;

[...]

Atunci când o garantează circumstanțe speciale, autoritățile vamale pot prelungi termenul chiar dacă acesta a expirat.

(2) Autorizația [a se citi «decontul»] sau cererea conțin următoarele informații, cu excepția cazului în care biroul de supraveghere hotărăște altfel:

(a) informațiile de referință ale autorizației;

[...]

(e) informațiile declarațiilor de plasare a mărfurilor sub un regim;

(f) tipul și cantitatea de produse compensatoare sau transformate sau a mărfurilor în stare nemodificată și destinația sau utilizarea vamală care le-a fost atribuită, inclusiv informațiile de referință ale declarațiilor respective, alte documente vamale sau orice alt document legat de încheiere și de termenele de încheiere;

[...]

(i) valoarea drepturilor de import ce trebuie plătite sau rambursate sau scutite și, unde este cazul, orice dobândă compensatoare ce se cuvine. Atunci când această sumă se referă la aplicarea articolului 546, se va specifica acest fapt;

[...]

(3) Biroul de supraveghere poate întocmi autorizația de încheiere [a se citi «decontul de încheiere»]."

11 Articolul 546 primul și al doilea paragraf din regulamentul de aplicare prevede:

„[Decizia autorităților vamale de a autoriza recurgerea la regim] specifică dacă produsele compensatoare sau mărfurile în aceeași stare pot fi puse în liberă circulație fără declarație vamală, fără a aduce atingere măsurilor prohibitive sau restrictive. În acest caz acestea sunt considerate a fi fost puse în liberă circulație, dacă nu li s-a atribuit o destinație sau utilizare vamală la expirarea termenului de încheiere.

În sensul primului paragraf al articolului 218 alineatul (1) din [Codul vamal], declarația de punere în liberă circulație este considerată a fi fost depusă și acceptată, iar eliberarea aprobată la momentul prezentării autorizației de încheiere [a se citi «decontului de încheiere»]."

12 Articolul 859 din regulamentul de aplicare, care figurează în partea IV din acesta, consacrată datoriei vamale, și mai precis sub titlul II din această parte, intitulat „Nașterea datoriei", prevede:

„Următoarele omisiuni sunt considerate ca neavând un efect semnificativ asupra corectitudinii operațiunii de depozitare temporare sau a regimului vamal considerat în sensul articolului 204 alineatul (1) din [Codul vamal], în cazul în care:

— nu constituie o tentativă de sustragere a mărfurilor de sub supravegherea vamală,

— nu presupun o neglijență manifestă din partea persoanei interesate și

— toate formalitățile necesare pentru reglementarea situației mărfurilor sunt îndeplinite ulterior:

[...]

9. în cadrul perfecționării active și transformării sub control vamal, depășind termenul permis pentru prezentarea autorizației de încheiere [a se citi «decontului de încheiere»], cu condiția ca termenul să fi fost prelungit dacă s-ar fi solicitat o prelungire din vreme;

[...]"

13 Potrivit articolului 860 din regulamentul de aplicare, „[a]utoritățile vamale consideră că s-a născut o datorie vamală în conformitate cu articolul 204 alineatul (1) din [Codul vamal] dacă persoana susceptibilă de a fi debitor nu demonstrează că sunt îndeplinite condițiile stabilite la articolul 859."

Acțiunea principală și întrebarea preliminară

14 În cursul primului trimestru al anului 2006, societatea Döhler a importat concentrate de sucuri de fructe pe care le-a transformat în cadrul regimului de perfecționare activă sub forma unui sistem cu suspendare, astfel cum îi permitea autorizația care îi fusese eliberată în acest scop. Conform acestei autorizații, termenul de încheiere a acestui regim expira în al patrulea trimestru calendaristic următor

plasării mărfurilor necomunitare sub regimul menționat, și anume la 31 martie 2007. Din dosar rezultă de asemenea că autorizația menționată permitea societății Döhler să pună în liberă circulație mărfuri în aceeași stare sau produse compensatoare fără declarație vamală.

15 În condițiile în care decontul de încheiere ar fi trebuit prezentat în termen de 30 de zile de la încheierea regimului vamal, și anume, în acțiunea principală, cel târziu la 30 aprilie 2007, Döhler a omis să îl prezinte și nu a respectat punerea în întârziere a Hauptzollamt care solicita acest decont până la 20 iunie 2007.

16 În lipsa decontului de încheiere menționat, Hauptzollamt a luat în calcul, la 4 iulie 2007, taxe la import pentru toate mărfurile importate pentru care termenul de încheiere expirase la 31 martie 2007, în limita valorii totale a acestora, și anume un cuantum de 1 403 188,49 euro.

17 La 10 iulie 2007, Döhler a prezentat în final decontul de încheiere privind mărfurile din acțiunea principală, rezultând un cuantum al taxelor la import datorate de 217 338,39 euro, care corespundea unei cantități inferioare celei reținute de Hauptzollamt pentru mărfuri de import neexportate în termenele stabilite, și anume anterior datei de 31 martie 2007.

18 Döhler a contestat diferența dintre cuantumul taxelor la import luat în considerare de Hauptzollamt și cel rezultat din decontul său de încheiere și, în urma respingerii reclamației sale, a introdus o acțiune la Finanzgericht Hamburg (Tribunalul Fiscal din Hamburg) pentru obținerea degrevării de taxele pe care aceasta considera că nu le datora.

19 Finanzgericht Hamburg a respins acțiunea cu care a fost sesizată, considerând că, prin nerespectarea termenului stabilit pentru depunerea decontului de încheiere, Döhler nu și-a îndeplinit obligațiile, ceea ce a dat naștere unei datorii vamale în conformitate cu articolul 204 alineatul (1) litera (a) din Codul vamal. Această instanță a hotărât de asemenea că prezentarea tardivă a decontului de încheiere nu putea fi considerată o omisiune fără vreun efect semnificativ asupra utilizării corecte a regimului vamal în cauză în sensul articolului 204 alineatul (1) teza finală din Codul vamal, astfel cum este pus în aplicare prin articolul 859 punctul 9 din regulamentul de aplicare.

20 În această privință, instanța menționată a considerat, pe de o parte, că termenul de prezentare a decontului de încheiere nu ar fi putut fi prelungit chiar dacă s-ar fi depus la timp o cerere în acest sens, întrucât nu existau circumstanțe speciale care să justifice o astfel de prelungire, și, pe de altă parte, că Döhler s-a făcut vinovată de neglijență manifestă întrucât, în calitate de operator economic experimentat în punerea în aplicare a regimului de perfecționare activă, aceasta cunoștea obligația de a prezenta deconturi de încheiere la anumite date, Hauptzollamt atrăgându-i, în plus, atenția asupra acestei cerințe.

21 Contestând respingerea acțiunii sale de către Finanzgericht Hamburg, Döhler a formulat recurs în fața Bundesfinanzhof (Curtea Federală Fiscală), arătând că încheierea regimului vamal avusese loc la 31 martie 2007 și că orice neexecutare a unei obligații intervenită după această dată, precum prezentarea în afara termenului a decontului de încheiere, nu poate avea o influență asupra regimului vamal și, *a fortiori*, nu poate da naștere unei datorii vamale.

22 Instanța de trimitere, după ce a examinat interpretarea Codului vamal propusă de Döhler, ridică problema nașterii unei datorii vamale în împrejurări precum cele din speță. Pe de altă parte, aceasta subliniază riscul dublei nașteri a unei datorii vamale pentru partea de mărfuri nereexportate, în primul rând la expirarea termenului de încheiere și în al doilea rând la expirarea termenului pentru prezentarea unui decont de încheiere.

23 În aceste condiții, Bundesfinanzhof, apreciind că soluționarea litigiului cu care este sesizat necesită interpretarea Codului vamal, a hotărât să suspende judecarea cauzei și să adreseze Curții următoarea întrebare preliminară:

„Articolul 204 alineatul (1) litera (a) din [Codul vamal] trebuie interpretat în sensul că vizează și neexecutarea acelor obligații care trebuie îndeplinite numai după încheierea regimului vamal utilizat în cauză, astfel încât, în cazul mărfurilor de import reexportate parțial în termenul prevăzut în cadrul unui regim de perfecționare activă sub forma unui sistem cu suspendare, neîndeplinirea obligației de a prezenta decontul de încheiere biroului de supraveghere în decurs de 30 de zile de la expirarea termenului de încheiere a regimului vamal determină nașterea unei datorii vamale pentru întreaga cantitate de mărfuri de import care trebuie să facă obiectul încheierii, în măsura în care nu sunt îndeplinite condițiile prevăzute la articolul 859 punctul 9 din [regulamentul de aplicare]?”

Procedura în fața Curții

Redeschiderea procedurii orale

24 Prin Decizia din 1 martie 2011, Curtea a atribuit prezenta cauză Camerei a șaptea și a convocat părțile la o ședință care a avut loc la 13 aprilie 2011. Aceasta a decis, în plus, că această cauză va fi judecată fără concluzii.

25 În temeiul articolului 44 alineatul (4) din Regulamentul de procedură al Curții, la 22 septembrie 2011, Camera a șaptea a decis să retrimită cauza în fața Curții în vederea reatribuirii acesteia unui complet compus din mai mulți judecători. Ca urmare, Curtea a decis să reatribuie cauza Camerei a treia și să o judece după ascultarea concluziilor avocatului general.

26 Prin Ordonanța din 25 octombrie 2011, conform articolului 61 din Regulamentul de procedură, Curtea a dispus redeschiderea procedurii orale și convocarea părților la o nouă ședință pe care a fixat-o pentru 1 decembrie 2011.

27 Avocatul general și-a prezentat concluziile în ședința din 8 martie 2012, în urma căreia a fost declarată terminată procedura orală.

Cu privire la cererea de redeschidere a procedurii orale ca urmare a concluziilor

28 Prin scrisoarea din 9 martie 2012, Döhler a solicitat dreptul de a reacționa în scris la Concluziile avocatului general sau redeschiderea procedurii orale. În susținerea cererii sale, Döhler își arată dezacordul cu poziția adoptată de avocatul general și susține că concluziile au fost prezentate în afara procedurii orale care a fost terminată la 1 decembrie 2011.

29 Mai întâi, trebuie să se constate că Statutul Curții de Justiție a Uniunii Europene și Regulamentul de procedură al acesteia nu prevăd posibilitatea ca părțile să depună observații ca răspuns la concluziile prezentate de avocatul general (Ordonanța din 4 februarie 2000, Emesa Sugar, C-17/98, Rec., p. I-665, punctul 2).

30 În ceea ce privește redeschiderea procedurii orale, trebuie amintit că, din oficiu, la propunerea avocatului general sau la cererea părților, Curtea poate dispune redeschiderea procedurii orale, în conformitate cu articolul 61 din Regulamentul de procedură, în cazul în care consideră că nu este suficient lămurită sau că trebuie să soluționeze cauza pe baza unui argument care nu a fost pus în discuția părților (a se vedea Hotărârea din 3 martie 2009, Comisia/Austria, C-205/06, Rep., p. I-1301, punctul 13).

31 În speță, întrucât Curtea consideră că este suficient lămurită pentru a se pronunța și nu trebuie să soluționeze cauza pe baza unor argumente care nu au fost dezbătute între părți, nu este necesar să se admită cererea de redeschidere a procedurii orale.

32 În ceea ce privește argumentul prezentat de Döhler potrivit căruia concluziile au fost prezentate în afara procedurii orale, trebuie amintit că articolul 59 din Regulamentul de procedură prevede, pe de o parte, că avocatul general prezintă concluziile sale orale și motivate înainte de terminarea procedurii orale și, pe de altă parte, că după concluziile avocatului general președintele declară terminată procedura orală. În speță, este clar că procedura orală nu a fost terminată înainte de prezentarea concluziilor avocatului general în ședința din 8 martie 2012. Așadar, trebuie să se constate că modalitățile de prezentare a concluziilor în cauza de față nu au cuprins nicio încălcare a normelor aplicabile în fața Curții.

33 În consecință, Curtea, după ascultarea avocatului general, consideră că trebuie respinse cererile reclamantei din acțiunea principală de a i se autoriza depunerea unor observații scrise suplimentare sau de redeschidere a procedurii orale.

Cu privire la întrebarea preliminară

34 Prin intermediul întrebării formulate, instanța de trimitere solicită, în esență, să se stabilească dacă articolul 204 alineatul (1) litera (a) din Codul vamal trebuie interpretat în sensul că încălcarea obligației de a prezenta decontul de încheiere biroului de supraveghere în termen de 30 de zile de la expirarea termenului de încheiere, prevăzută la articolul 521 alineatul (1) primul paragraf prima liniuță din regulamentul de aplicare, determină nașterea unei datorii vamale pentru întreaga cantitate de mărfuri de import care trebuie să facă obiectul încheierii, inclusiv cele reexportate în afara teritoriului Uniunii Europene, în măsura în care condițiile enunțate la articolul 859 punctul 9 din regulamentul de aplicare sunt considerate ca nefiind îndeplinite.

35 Conform articolului 204 alineatul (1) litera (a) din Codul vamal, o datorie vamală la import ia naștere prin neexecutarea uneia dintre obligațiile care rezultă, în privința mărfurilor supuse drepturilor de import, din utilizarea regimului vamal sub care sunt plasate, doar dacă nu se stabilește că acele omisiuni nu au un efect semnificativ asupra utilizării corecte a acestui regim. Trebuie să se sublinieze, astfel cum a procedat avocatul general la punctul 49 din concluzii, că orice caz care nu intră în sfera acestei excepții intră în domeniul de aplicare al articolului 204 din Codul vamal.

36 Döhler susține că, în acțiunea principală, regimul de perfecționare activă a fost încheiat, conform articolului 89 alineatul (1) din Codul vamal, prin reexportarea mărfurilor în formele și în termenele prevăzute și că beneficiul acestui regim nu poate fi retras, așadar, în mod retroactiv prin nașterea unei datorii vamale pentru motivul că decontul de încheiere nu a fost prezentat în termenul prevăzut. Astfel, în opinia Döhler, încălcarea obligației de prezentare a decontului de încheiere, prevăzută la articolul 521 alineatul (1) primul paragraf prima liniuță din regulamentul de aplicare, nu poate da naștere unei datorii vamale în măsura în care această obligație intervine după încheierea regimului vamal respectiv.

37 Această poziție nu poate fi reținută.

38 Astfel, nicio dispoziție din Codul vamal și din regulamentul de aplicare, în versiunile acestora aplicabile la data faptelor, nu permite a se stabili că este necesar, cu privire la efectul unei omisiuni asupra nașterii unei datorii vamale, în temeiul articolului 204 din Codul vamal, să se facă distincție între o obligație care este îndeplinită înainte sau după încheierea regimului vamal în cauză sau între o obligație „principală” și o alta „secundară”.

39 Pe de altă parte, articolul 204 din Codul vamal prevede, la alineatul (1), că o datorie vamală ia naștere prin „neexecutarea uneia dintre obligațiile care rezultă [...] din utilizarea regimului vamal”, având în vedere astfel toate obligațiile care decurg din regimul vamal în cauză. În plus, trebuie să se sublinieze că punctul 9 al articolului 859 din regulamentul de aplicare prevede în mod expres că depășirea termenului permis pentru prezentarea decontului de încheiere nu figurează printre omisiunile care dau naștere unei datorii vamale în măsura în care sunt îndeplinite anumite condiții, cuprinse la articolul menționat.

40 Trebuie amintit că regimul perfecționării active sub forma sistemului suspensiv constituie o măsură excepțională destinată să faciliteze derularea anumitor activități economice. Acest regim implică prezența, pe teritoriul vamal al Uniunii, a mărfurilor necomunitare care riscă să fie integrate în circuitul economic al statelor membre fără a fi vămuite (a se vedea Hotărârea din 15 iulie 2010, DSV Road, C-234/09, Rep., p. I-7333, punctul 31).

41 Având în vedere că acest regim implică un risc evident pentru aplicarea corectă a reglementării vamale a Uniunii și pentru încasarea taxelor aferente, beneficiarii trebuie să respecte cu strictețe obligațiile care decurg din acest regim. În mod similar, trebuie să se procedeze la o interpretare strictă a consecințelor în privința acestora în cazul în care nu își respectă obligațiile (a se vedea Hotărârea din 14 ianuarie 2010, Terex Equipment și alții, C-430/08 și 431/08, Rep., p. I-321, punctul 42).

42 Astfel, precum subliniază avocatul general la punctul 50 din Concluzii, prin derogare de la regimul general, soarta definitivă a mărfurilor importate este stabilită prin încheierea regimului de perfecționare activă pe baza decontului aferent. Decontul constituie, așadar, un document central în cadrul utilizării regimului de perfecționare activă sub forma sistemului cu suspendare, astfel cum demonstrează și mențiunile detaliate care trebuie să figureze în acesta potrivit articolului 521 alineatul (2) din regulamentul de aplicare, iar obligația de a depune acest decont în termen de 30 de zile de la expirarea termenului de încheiere, astfel cum este prevăzută la articolul 521 alineatul (1) primul paragraf prima liniuță din regulamentul de aplicare, are o importanță deosebită pentru supravegherea vamală în cadrul acestui regim vamal.

43 În consecință, nașterea unei datorii vamale nu prezintă, în împrejurări precum cele din acțiunea principală, caracterul unei sancțiuni, ci trebuie privită ca fiind consecința neîntrunirii condițiilor impuse în scopul obținerii avantajului care rezultă din aplicarea regimului de perfecționare activă sub forma sistemului cu suspendare. Astfel, acest regim implică acordarea unui avantaj condiționat care nu poate fi acordat dacă condițiile aferente nu sunt respectate, ceea ce face inaplicabilă suspendarea și justifică, prin urmare, impunerea taxelor vamale.

44 În plus, Curtea a hotărât că articolul 859 din regulamentul de aplicare instituie în mod valabil un regim care reglementează în mod exhaustiv omisiunile, în sensul articolului 204 alineatul (1) litera (a) din Codul vamal, care „nu au un efect semnificativ asupra utilizării corecte a regimului de depozitare temporară sau a regimului vamal în cauză” (Hotărârea din 11 noiembrie 1999, Söhl & Söhlke, C-48/98, Rec., p. I-7877, punctul 43). Or, în acțiunea principală, instanța de trimitere și-a formulat întrebarea preliminară întemeindu-se pe ipoteza potrivit căreia condițiile enunțate la articolul 859 menționat nu sunt îndeplinite.

45 În consecință, trebuie să se rețină că prin încălcarea unei obligații, legată de beneficiul regimului de perfecționare activă sub forma sistemului cu suspendare, care trebuie să fie executată după încheierea regimului vamal menționat, în speță obligația de a prezenta decontul de încheiere în termenul de 30 de zile prevăzut la articolul 521 alineatul (1) primul paragraf prima liniuță din regulamentul de aplicare, ia naștere, pentru toate mărfurile care trebuie să facă obiectul încheierii, o datorie vamală în temeiul articolului 204 alineatul (1) litera (a) din Codul vamal în măsura în care condițiile prevăzute la articolul 859 punctul 9 din regulamentul de aplicare nu sunt întrunite.

46 În ceea ce privește riscul, evocat de instanța de trimitere și de Döhler, al nașterii unei duble datorii vamale pentru mărfurile care nu sunt reexportate în acțiunea principală, trebuie amintit că uniunea vamală se opune dublei impuneri a aceleiași mărfi (Hotărârea Curții din 20 septembrie 1988, Kiwall, 252/87, Rec., p. 4753, punctul 11).

47 Așadar, revine instanței de trimitere sarcina să se asigure că autoritățile vamale nu determină nașterea unei a doua datorii vamale pentru mărfurile pentru care o datorie vamală s-ar fi născut deja pe baza unui fapt generator anterior.

48 Având în vedere cele de mai sus, trebuie să se răspundă la întrebarea adresată că articolul 204 alineatul (1) litera (a) din Codul vamal trebuie interpretat în sensul că încălcarea obligației de a prezenta decontul de încheiere biroului de supraveghere în termen de 30 de zile de la expirarea termenului de încheiere, prevăzută la articolul 521 alineatul (1) primul paragraf prima liniuță din regulamentul de aplicare, determină nașterea unei datorii vamale pentru întreaga cantitate de mărfuri de import care trebuie să facă obiectul încheierii, inclusiv cele reexportate în afara teritoriului Uniunii, în măsura în care condițiile enunțate la articolul 859 punctul 9 din regulamentul de aplicare sunt considerate ca nefiind îndeplinite.

Cu privire la cheltuielile de judecată

49 Întrucât, în privința părților din acțiunea principală, procedura are caracterul unui incident survenit la instanța de trimitere, este de competența acesteia să se pronunțe cu privire la cheltuielile de judecată. Cheltuielile efectuate pentru a prezenta observații Curții, altele decât cele ale părților menționate, nu pot face obiectul unei rambursări.

Pentru aceste motive, Curtea (Camera a treia) declară:

Articolul 204 alineatul (1) litera (a) din Regulamentul (CEE) nr. 2913/92 al Consiliului din 12 octombrie 1992 de instituire a Codului vamal comunitar, astfel cum a fost modificat prin Regulamentul (CE) nr. 648/2005 al Parlamentului European și al Consiliului din 13 aprilie 2005, trebuie interpretat în sensul că încălcarea obligației de a prezenta decontul de încheiere biroului de supraveghere în termen de 30 de zile de la expirarea termenului de încheiere, prevăzută la articolul 521 alineatul (1) primul paragraf prima liniuță din Regulamentul (CEE) nr. 2454/93 al Comisiei din 2 iulie 1993 de stabilire a unor dispoziții de aplicare a Regulamentului nr. 2913/92, astfel cum a fost modificat prin Regulamentul (CE) nr. 214/2007 al Comisiei din 28 februarie 2007, determină nașterea unei datorii vamale pentru întreaga cantitate de mărfuri de import care trebuie să facă obiectul încheierii, inclusiv cele reexportate în afara teritoriului Uniunii Europene, în măsura în care condițiile enunțate la articolul 859 punctul 9 din Regulamentul nr. 2454/93 sunt considerate ca nefiind îndeplinite.

Semnături